

Woorden van Alice Hilbers, tante

Martijn is niet meer in ons midden. Ik ben geneigd te zeggen: van dit soort bijeenkomsten hield hij ook helemaal niet. Zelf als middelpunt, met zoveel mensen en zoveel verwachtingen. Dat was niets voor hem.

Maar de muziek (ook vooral zijn muziek) en mogelijk de goede toespraken, zorgvuldig in taal gevat, zouden hem wel kunnen bekoren.

Maar ...Martijn is niet meer in ons midden en dat is een groot verdriet. Een abrupt afscheid. We zullen hem in ons hart moeten meedragen en zoals Jente woensdag zei: 'veel mensen hebben een zwak voor Martijn, Alice. Jij ook, he?'

Ja, Jente, ik ook maar jij zegt daarmee ook veel over jouw en Roberts liefde voor Martijn en jullie grote steun aan hem, in vele jaren. Steun aan je ouders, aan Roel en Louise, en aan Martijn.

Maar eerst een recente herinnering aan Martijn.

Een paar week terug mailde ik Martijn of ik bij hem aan mocht komen want ik was toch in Emmen.

Hij reageerde per ommegaande met deze tekst: *Dag tante, jazeker, hoor, ik heb donderdag wel tijd. Leuk! Ik vind het wel leuk om je even mijn huisje te laten zien, kopje koffie en dan een hapje? Martijn*

Ik reageerde daarop dat ik graag kwam en Martijn vervolgde: *Tante o tante, Mijn adres is Haagjesweg 12. En dit zijn mijn telefoonnummers. Je moet even wat trappen op maar de koffie is heerlijk. Martijn*

En na nog een retourmail van mij, hij weer: *Dierbare, Tafeltje voor 2 gereserveerd in een volgens mij wel leuk tentje, niet ver van mijn huis. Kunnen vlakbij parkeren en dan 100 meter, nou vooruit 150 meter lopen. Moet lukken. Gereserveerd voor rond 18.30 uur, natuurlijk + of – een kwartiertje. Martijn.*

In dat gesprek heeft Martijn veel over zichzelf verteld, over de diagnose Asperger en over de praktische tips voor zijn leven die hij zich langzamerhand eigen maakte. Ook nu weer met de nodige humor: 'weet je', zei hij, 'dat je nu niet meer de diagnose Asperger kunt krijgen? Is uit het handboek geschrapt. Ik was dus net op tijd.'

Verder spraken we over het plezier dat hij had in het opsnorren van leuke meubels die hij opknapte. Hij zag te midden van allerlei huisraad in de kringloopwinkel de kleine juweeltjes die zijn huisje (zoals hij de flat steeds noemde) mooier maakten. De manier waarop hij tegen inrichten aankeek, waarom een stoel zus of zo moest staan, zijn dagelijkse wandelingen. Alles kwam in ons gesprek langs. En ook daarin bleek bij ietwat tegendraads, want de wandelingen maakte hij graag samen met de kat. 'En de meeste mensen laten wel een hond uit en vinden het normaal dat je dat doet, maar in Emmen,' Martijn vertelde dat met een brede grijns, 'kijken ze nog ietwat verrast als je de kat uitlaat. Ze zijn daar in sommige opzichten nog niet zo ver...'

Dit gesprek is een gouden herinnering na veel moeilijke jaren. De weg ging up, na veel downs. Met steeds meer acceptatie van zichzelf en mede dankzij de diagnose, van zijn omgeving voor hem. Zo kwam een Martijn tevoorschijn met meer plezier in het leven, zich beter bewust van wat hij wel en niet wilde.

Daarin speelden muziek, literatuur en poëzie een grote rol. De liefde voor deze drie grootheden heeft Martijn niet van een vreemde. Roel heeft ons verrast met een prachtige verzameling bijzondere composities, een bloemlezing met de titel: *Muziek waar het hart van gaat zingen*. Opgedragen aan Louise die de kunst verstaat: bij jou te horen...En dankzij wie, jij, Roel, weet door te dringen tot de onvermoede schat van ons bestaan...

Vaak zet Roel er een zeer persoonlijke toelichting bij, vrijwel altijd met een herinnering. Nummer 3 is het bekende Koraal uit de Mattheus Passion, 'Beveel gerust uw wegen' en je schrijft:

Ik heb voor dit lied gekozen omdat het voor mijn ouders grote betekenis had en daarom voor mij heeft. Toen mijn vader in het Universitair Ziekenhuis Utrecht een hersenoperatie moest ondergaan, stuurde hij mijn moeder een kaart met daarop de laatste vier regels van het vers:

*Die wolken, lucht en winden
Wijst spoor en loop en baan,
zal ook wel wegen vinden
waarlangs uw voet kan gaan.*

En daaronder schrijf jij: 'Tijdloze vroomheid, vol Godsvertrouwen. Zo gedenk ik mijn ouders dankzij wie ik er ben en mag zijn.'

Jullie zijn Martijns ouders, hij mocht en mag er zijn. In ons hart en in onze liefdevolle herinnering.

Ik wens jullie toe dat je de liederen van je eigen keus weer kunt gaan zingen met je hart. Misschien eerst wel om de pijn te overstemmen.

Martijn? Hij mag er zijn...